

STAVBA STADIONU

Když jsem přišel z vojny, zavolal mně inspektor tělesné výchovy Jan Dokoupil. Seznámil mně s novou směrnicí, jak je možno zahájit v okresním městě stavu nového lehkootletického stadionu. Požádal jsem ho jménem lehkootletického oddílu, aby zajistil potřebné, neboť v našem okrese regulární dráha není. Poněvadž bude stavba svépomocí, musí atleti zajistit potřebné, to je technické zajištění a brigádnické práce. Ihned jsem zašel na MěNV k vedoucímu odboru výstavby Fr. Pištělkovi a požádal jsem ho, aby zahájil jednání na výběr místa pro nový stadion, který by se budoval svépomocí v nově vypsané akci M. Poněvadž v mládí běhával závodně střední tratě a to na dobré úrovni, přislíbil pomoc ale ihned upozornil na problémy a potíže, které bude nutno při realizaci stavby překonávat. V prvé řadě bude nutné zajistit investora. To si vzal na starost s. Dokoupil. Projednal tuto záležitost ve výboru TJ a se závodním výborem ROH závodu Koh-i noor Vyškov, neboť tento podnik převzal TJ Sokol Vyškov pod patronát, aby ho předělal dle sovětské fyskultury. Fr. Pištělka zahájil jednání na výběr staveniště. Po dlouhých debatách bylo dohodnuto, že stadion by mohl být za parkem vlevo od střelnice směrem k Dědicím. Někteří členové ZV vyvinuli spoustu iniciativy a vyslali svého zástupce na stavební fakultu Vysoké školy technické v Brně, aby projednali vypracování projektu. Po mnoha dalších jednáních, schválení projektové dokumentace a vydání stavebního povolení provedl ing. Wolf vytyčení staveniště.

Další geometrické práce (a bylo jich ohromně moc) prováděli bratři ing. Miroslav a ing. Bohumír Zedníkovi (to vše bezplatně). Na jaře 1953 poslal pověřený člen ZV ROH Pepík Riedl na staveniště pásový traktor s radlicí, aby byly započaty zemní práce. Traktorista se tam vrtal asi týden, ale bylo vidět, že nic neumí, že nemá smysl takto dále postupovat. Tu vybuchla ohromná bomba- měnová reforma. Bylo zastaveno financování všech staveb. Na rozrýpaném poli se začalo dařit lebedě. Než bylo vyřízeno povolení pokračovat v zemních pracích, vyrostla lebeda do výšky dospělého člověka. To už bylo jaro dalšího roku. Členové ZV se domluvili, že se do lebedy pustí sami. V archivu Sokola vzali šavle, které byly používány pouze čestnou stráží při mimořádných slavnostech nebo při pohřbech významných členů a pustili se do sečení lebedy. Kosou to totiž nešlo. Byla to práce velmi náročná na sílu, ale jiné řešení nebylo možné. Provedli kus záslužné práce, ale od té doby čestná stráž pochoduje bez šavlí, neboť ty se ztratily. V tu dobu prováděla vojenská správa prodlužování startovací plochy na polním letišti ve Vyškově. Kterási pražská stavební firma měla na staveništi těžké zemní stroje, a tak městský stavitel a zástupce ZV domluvili se stavbyvedoucím dobře placenou brigádu na sobotu a neděli na staveništi stadionu. V pátek odpoledne přijely na staveniště stadionu dva buldozery a dva skrejpry s osádkami včetně šéfa, který se ujal ihned řízení práce. Byl na ně úžasný pohled. Pracovali v pátek do tmy, celou sobotu a neděli a přemístili obrovské množství zeminy ve svažitém terénu, takže provedli vodorovnou rovinu budoucího hřiště, nahrnuli velkou část jižního i severního ochozu. Tím bylo provedeno potřebné přemístění zeminy na hlavním hřišti a atletické dráze.

Po provedení těchto zemních prací rozhodl ZV ROH začít s pokládáním vodovodního potrubí. Odborné práce byly zadány OSP Vyškov, hloubení rýh zajišťoval člen ZV Pepa Rýdl. Objednal u nějaké firmy práci potřebného stroje. Začišťování výkopu prováděli brigádníci. Na staveništi dohlížel na tyto práce bývalý fotbalista Jar. Jaroš, zvaný Sára. Nikdo při tom nekontroloval faktury a výplatní listiny brigádníků a nesledoval rozpočet a tak se stalo, že brzy byly vyčerpány všechny finanční prostředky, které na vodovodní rozvod byly schváleny.

Poněvadž nebylo možno zajistit potřebné množství škváry na hrací plochu a atletickou dráhu, objednal ZV dodání škváry z Ostravska. Doprava byla prováděna drahou, takže náklady na dodání škváry značně překročily rozpočet. Další problém nastal při vykládání škváry z vagonů. ČSD fakturovaly za zdržení vysoké penále. Nakonec vykládku prováděli někteří zaměstnanci závodu Koh-i-noor.

V dalším roku byly položeny drenážní trubky. ZV uzavřel dohodu o provedení práce se dvěma důchodci z Bučovska. Ti práci perfektně provedli, ale tím byly vyčerpány veškeré peníze, které byly na celou stavbu schváleny. Tu začal ZV útočit na výbor TJ název Sokol Koh-i-noor už byl změněn na TJ Slavoj, že TJ musí převzít výstavbu stadionu na sebe, že ZV udělal již dost pro stadion, že ZV nemá již dostatek sil starat se o TJ a o výstavbu stadionu, na kterou nejsou další finanční prostředky. To již většinu úkolů, spojených se stavbou stadionu vkládal ZV na výbor TJ a tím na mně. Pepík Rýdl byl z Vyškova přeložen na jiný závod a výstavbou byl v ZV pověřen František Modlitba z Nemojan. Většina členů výboru TJ Slavoj Vyškov zásadně odmítala převzít odpovědnost za další pokračování výstavby stadionu. Pustil jsem se do nerovného boje a prosazoval jsem stanovit podmínky, za kterých by mohl výbor TJ převzít toto břemeno. V první řadě je nutné zajistit další státní finanční dotaci, dále, že musí ZV ROH vrátit bývalý majetek SOKOLA tělovýchovné jednotě Slavoj Vyškov, to znamená předat obě sokolovny, hřiště a pozemek na Palánku včetně movitého majetku TJ Slavoji Vyškov. Dále jsem oznámil, že jsem ochoten vzít si na svá bedra veškeré práce, spojené s pokračováním stavby stadionu, takže ostatní členové výboru se nemusí tímto úkolem zatěžovat, že však přivítám každou pomoc, která by byla nabídnuta. Mezi těmito dohady bylo započato se sháněním další dotace na stavbu. ZV zajistil u vedení závodu, že podnikové auto dopraví do Prahy delegaci, která by na nadřazených složkách vedla jednání o přísunu dalších finančních prostředků na stavbu. Členem delegace byli předseda ZV, předseda TJ Slavoj, z lidosprávy Jaroslav Pásek z MěNV a za atlety já. Po dlouhých jednáních hlavně na ústředí odborářské tělovýchovy (patřily pod ni všechny DSO, tuším, že jich bylo 14, namátkou uvádím několik jejich názvů, např. DSO Spartak, Slovan, Slavoj, Tatra atd.) nám bylo slíbeno, že když předložíme nový rozpočet na stavbu stadionu, ve kterém budou zahrnuty všechny vícepráce, které nejsou uvedeny v původním rozpočtu, že by naše žádost o zvýšení dotace na stavbu byla znovu projednána a jediné tak že by byla šance na další přísun peněz. Po těchto jednáních slíbil ZV, že splní podmínky výboru TJ, odhlasoval výbor TJ Slavoj, že po splnění všech podmínek převezme odpovědnost za další výstavbu stadionu. Nečekal jsem, jak vše dopadne a začal jsem jednat s výborem oddílu kopané VTJ Vyškov, jak by mohla armáda pomoci při stavbě stadionu. Důstojníci Jan Bartoš a Miroslav Živný mně zavedli ke generálu Bedřichovi, abychom vše konkrétně projednali. Dozvěděl jsem se, že armáda má těžké stroje na zemní práce, které by mohly na stadionu pracovat, vojáci, že by mohli provádět některé brigádnické práce. Požadují však, až bude stadion v provozu, aby ho mohla armáda též užívat. Brzy byla podepsána dohoda, za jakých podmínek bude armáda na stadionu sportovat. Jednalo se hlavně o oddíl kopané VTJ. Mezi tím však již vojenský buldozer vyhloubil na staveništi lože pro atletickou dráhu a nahrnul jižní ochoz pro diváky. V té době došlo k další reorganizaci tělovýchovy. Byly zrušeny DSO, byl ustaven ČSTV a jednání o financování stavby stadionu se přemístilo do Brna na KV ČSTV. Tam jsme tedy podali novou žádost o přidělení dotace a k ní byl přiložen nový rozpočet. Poprvé jsme neuspěli, neboť jsme „nemazali“.

Referent s. Střihavka zřídil na KV z dobrovolných pracovníků technickou skupinku, která podobné žádosti projednávala. Kladně vyřídila pouze ty, které sama za předem s jednanou částku vypracovala. Když jsme zjistili tuto skutečnost, pozvali jsme s. Střihavku do Vyškova, aby zkontroloval stavbu. Na staveništi se moc nezdržel, a tak jsme ho s jednatelem TJ

JUDr. Vlastimilem Ščudlou pozvali na malé občerstvení do restaurace Besední dům. Tam jsme ho napojili a hlavně jsme se ho vyptávali na tu jeho technickou skupinku. Pochopil, že s námi kšeft neudělá, že budou muset naši žádost o přidělení dotace vyřídit příště kladně. Při odchodu nebyl příliš střízlivý, ani spokojený. A tak již brzy na to jsem mohl psát objednávky na potřebný materiál. Napřed jsem objednal v lomě kámen na štětění atletické dráhy. Byl dodán urychleně, vždyť lom byl blízoučko a v něm kamarádi. Horší bylo najít brigádníky, kteří by tuto namáhavou práci provedli. Jednali jsme s TJ Rudá Hvězda, neboť nám bylo známo, že u SNB slouží nyní dost bývalých zaměstnanců lomů. Někdo z výboru TJ RH vyhecoval příslušníky SNB, aby uzavřeli socialistický závazek na vyšetování atletické dráhy na stavbě stadionu. A tak se stalo, že tuto práci vzorně provedli esenbáci. Do práce se pustili s elánem, který však neměl dlouhého trvání. Když vyšetovali západní rovinku, začali na mě tvrdě tlačit, ať zajistím další brigádníky, že to sami nezvládnou. Přiznal jsem, že je to velký úkol, ale vysvětlil jsem jim, že nikoho nemám, neboť dospělí sportovci na brigádu nepůjdou. Bylo možné zajistit školní mládež, neboť většina školáků byla ochotna jít na brigádu na stadion místo vyučování. Příslušníci SNB však uznali, že mládežníci nemohou štětování provádět. Neuspěl jsem ani v úřadech a podnicích, pracující třída zásadně odmítala neplacené brigády. A tak nezbylo příslušníkům SNB nic jiného, než aby socialistický závazek splnili sami. Myslím, že skupina příslušníků, kteří měli z dřívější doby praxi v lomu, chodili pracovat na stavenišť stadionu místo služeb.

ZV ROH připravil všechny potřebné doklady k převedení majetku na TJ, finanční dotace na pokračování stavby stadionu byla vyřizena, a tak výbor TJ převzal odpovědnost za pokračování výstavby stadionu.

Investorem byl MěNV Vyškov. MěV KSC dal stranický úkol řediteli OSP s. Karlu Šmehlíkovi, že musí převzít péči o další stavbu stadionu on. Jednou odpoledne na stavenišť přijel, rozhlédl se po staveništi, položil mně několik otázek, hlavně ho zajímalo financování stavby, odešel a už více se tam neukázal. Odmítl plnit stranický úkol. Když jsem vzal na sebe všechny úkoly, spojené s výstavbou (bylo to tuším v r. 1956), nebyl na staveništi ani jeden čtvereční metr, který by měl konečnou podobu, přesto že se tam pracovalo již od r. 1953 a stadion měl být už dokončen, neboť akce M byla ukončena a nedokončené stavby byly převedeny do svépomocné akce Z. Sestavil jsem harmonogram dalších prací a začali jsme pokládat horní vrstvu fotbalového hřiště. Nepodařilo se dosáhnout toho, že hřiště bude zatravněné. Bylo nutné přistoupit na tak zvanou mlatovou úpravu. Mísila se ručně přesívaná škvára, cihlářská hlína, ornice a kopaný písek v určitém poměru (snad 7:3:1:1). Směs se vozila na kolečkách mezi latě, které byly usazovány dle nivelačního stroje a povrch byl srovnáván do těchto latí. Práce to byla zdlouhavá a náročná, ale mohli ji vykonávat i školáci. Asi za týden se začala ukazovat urovnaná částička budoucího hřiště. A tato plocha pozvolna se zvětšovala. To podnítilo předsedu oddílu kopané pana Schifersteina k činu. Domluvil se s 3 členy výboru oddílu a přišli na brigádu. Poněvadž po ukončení práce byl za nimi vidět výsledek, neboť položili docela značný kus horní vrstvy hřiště, práce se jim zalíbila a začali organizovat v oddíle další brigády. Nejčastěji chodili pracovat předseda a jednatel Pepek Příkryl. Poněvadž jsem i já pokračoval v zajišťování brigád hlavně ze škol, upravená plocha hřiště se utěšeně zvětšovala. Vzpomínám si, jak v den oslav VRSR (1957), kdy všechna „pracující třída dobrovolně a s nadšením“ pochodovala před skončením pracovní doby z fabrik, úřadů a ostatních pracovišť na náměstí. Já jsem se cestou ztratil a uháněl jsem na stavenišť stadionu (mnozí jiní do hospody), abych pokračoval v práci na ploše hřiště. Ale ouha, tam nedorazil nikdo další. Sám jsem nakládal do koleček škváru, jíl, humus a písek, dělal z toho směs a rozprostíral do latí. Druhý den jsem v zaměstnání těžko vysvětloval, že jsem oslavoval velký svátek prací. A než skončil podzim, bylo celé hřiště dokončeno.

ouha, tam nedorazil nikdo další. Sám jsem nakládal do koleček škváru, jíl, humus a písek, dělal z toho směs a rozprostíral do latí. Druhý den jsem v zaměstnání těžko vysvětloval, že jsem oslavoval velký svátek prací. A než skončil podzim, bylo celé hřiště dokončeno.

Před započítím práce na konečné úpravě povrchu hřiště bylo nutné osadit obrubníky atletické dráhy. Tuto práci prováděli většinou důchodci pan Jos. Zedník a pan Vrtílek. Na obou rovinkách se jedná o přímku, takže obrubníky byly kladeny dle napnutého provázku. Zatáčka je složena ze tří kruhových oblouků o výšce 60, části, navazující na rovinku mají poloměr $r=24$ m, střední část má $r=48$ m. Denně jsem tuto práci kontroloval a přeměřoval, aby nedošlo k nějaké chybě, aby skutečně jedno kolo na dráze měřilo přesně 400,00 m (měřeno 30 cm od obrubníku, kde běžci skutečně běží). Moje dobrovolná, neplacená práce při stavbě stadionu mně tak zaneprazdnovala, že např. jsme měli na sokolském hřišti atletické utkání v neděli dopoledne a na stavbě stadionu brigádníci začali osazovat obrubníky v zatáčce dráhy. Takže ráno kolem 6 hod. jsem pomáhal sokolníkovi lajnovat dráhu a připravit vše potřebné pro konání atletického utkání (ještě se na tom podíleli další 2–3 členové atlet. oddílu), pak jsem jel na staveniště stadionu, tam jsem dal pokyny, jak postupovat při kladení obrubníků v zatáčce, vrátil jsem se do sokolovny, utkání již bylo v plném proudu, rozklusal jsem se a rozcvičil, zaběhl jsem si svoji „čtvrtku“ a za chvíli štafetu, po utkání jsem s dalšími členy oddílu uklidil veškeré nářadí, potřebné při atletickém utkání a odjel jsem na rozestavěný stadion, zkontroloval jsem a převzal provedenou práci a potom jsem spěchal domů na oběd. S jakou jsem byl přivítán, raději neuvádím. Moje činnost při výstavbě stadionu nebylo jen zajišťovat brigády, ale i vyřizovat veškerou administrativu, to je psát objednávky na materiál, na jeho dopravu, psát výplatní listiny pro brigádníky, kteří prováděli odborné práce (tuto činnost převzal později Rosta Krejčí), jednání na stavebním a finančním odboru MěNV. Administr. práce jsem konal většinou večer po 20 hod. v sokolovně, někdy i s překážkami. Na př. v určitém období bylo na sokolském hřišti promítáno letní kino. Vedoucí kina Pepek Lstibůrek mně chodil kontrolovat, zda nesleduji film, neboť jsem při příchodu odmítl zaplatit vstupenku.

Na staveništi stadionu byl zaměstnán ještě z doby, kdy TJ spadala pod ZV Koh-i-noor pan Václav Němeček, který přiděloval brigádníkům práci a vydával jim pracovní nářadí. Já jsem byl zaměstnán v OSP Vyškov, napřed v Elektroslužbě, později na projektovém oddělení, takže na staveništi stadionu jsem se dostal denně odpoledne po pracovní době. Na podzim r. 1957 byla dokončena plocha fotbalového hřiště, ale povrch nebyl pevný, ale sypký čekali jsme na vydatné deště, které by „plac“ zalily vodou natolik, že by nasypaná směs zhutněla. Stalo se tomu až na jaře při tání sněhu a jarních deštích. Ještě na podzim jsme začali upravovat skokanské sektory, to je doskočiště a rozběžiště pro dálku, trojskok, výšku a tyč včetně sektoru pro hod oštěpem. Vnitřní obrubník běžecké dráhy byl dokončen v předcházejícím roku na podzim, hrubá škvára byla též navezena na zaštetěnou plochu běžecké dráhy a na jaře byl osazen vnější obrubník dráhy a začali jsme osívat škváru, jemná byla připravena na směs, podobnou té, která byla položena na hrací ploše. Hrubá škvára byla urovnána do roviny na štětový kámen, takže vše bylo připraveno na pokládání horní vrstvy atletické dráhy. První čtvereční metry dráhy byly položeny začátkem května, poslední koncem června. Současně se pracovalo na atletických sektorech. Ovšem povrch dráhy i sektorů byl sypký, čekali jsme na vodu.

Lehčí atleti soutěžili tehdy v moravské divizi. Oddíl TZ Třinec nám před sezonou 1958 oznámil, že odmítá nastoupit k diviznímu utkání na malé, neregulární dráze u

sokolovny. Bez váhání jsem jim odepsal, že závody uspořádáme ve stanoveném termínu a nové dráze rozestavěného stadionu, ale že dosud není a v červenci nebude provedeno vodovodní potrubí na stavenišť stadionu, takže šatny a sprchy budou v sokolovně a dráha že nebude dostatečně pevná. Přesto, že stadion nebyl (a ani nemohl být) zkolaudován, uspořádali jsme 27.7.1958 na rozestavěném stadionu divizní lehkooatletické utkání s l.a. oddílem TZ Třinec. Bylo to kruté, soupeři měli oprávněné námitky, že dráha včetně rozběžišť je nezpůsobilá, ale podařilo se mně je ukecat, že odmítli startovat na sokolském hřišti, že tedy jiné řešení neznám, takže utkání bylo zahájeno a též za 3 hodiny ukončeno.

Stavební práce na budově šaten byly zahájeny tuším v r. 1955. Finance byly pouze na materiál a něco málo i na mzdy. Dva důchodci-zedníci a dva přidavači, též důchodci a občasní brigádníci, později vodoinstalatéři a elektromontéři z OSP stavbu provedli a dokončili v r. 1957. Elektropřípojka byla provedena v r. 1955 prodloužením el. vedení od budovy v parku. Vodovodní přípojka stále nebyla. Nikdo nebyl schopen sdělit termín, kdy bude připojení na Vodovodní síť provedeno. MěNV to sice mělo v plánu, ale stále na tuto práci nebyly peníze. Jednou se objevila na staveništi velká kaluž vody a stále se zvětšovala. Bylo zřejmé, že prasklo jakési vodovodní potrubí, o kterém nikdo z nás, do stavby stadionu zainteresovaných, nevěděl. Během krátké doby přišel na staveniště pan Novák, zaměstnanec vojenské správy, který měl na starosti zásobování vodou v kasárnách, že hledá poruchu na vodovodním potrubí, neboť je v kasárnách obrovská spotřeba vody. Zavedl jsem ho k té velké kaluži a dozvěděl jsem se od něho, že přes pozemek stadionu vede přívodní potrubí do kasáren. Ihned jsem zneužil situace a otázel jsem se, zda by nebylo možné připojit na toto potrubí stadion. Pan Novák odpověděl, že na to je moc malý pán, aby o tom mohl rozhodnout, ovšem že po technické stránce by to možné bylo. Spojil jsem se proto s funkcionáři oddílu kopané VTJ Dukla Vyškov, aby tuto záležitost projednali na posádkové správě. Rozhodnout nemohl ani velitel, generál Bedřich, neboť kompetenci k tomu měla KVSUS Brno, to je Krajská vojenská ubytovací a stavební správa. Po delším jednání byla naše žádost kladně vyřízena za podmínky, že souhlas s připojením je jen dočasný, pouze po dobu, než bude provedena přípojka na městský vodovod. Nyní bylo velmi jednoduché, domluvit se s panem Novákem, aby zařídil připojení stadionu na vojenský vodovod. Realizace však nebyla jednoduchá. Bylo nutno uzavřít přívod vody do kasáren a vypustit vodu z mnohakilometrového potrubí. Prakticky to znamenalo, že celý objekt kasáren bude jeden den bez vody (kuchyně, WC, umývárny pro několik stovek lidí). Provedli potřebné přípravy a byl stanoven termín akce. Jeden večer uzavřeli přívod vody do kasáren a otevřeli vypouštěcí kohout u řeky Hané. Druhý den odpoledne propálili autogenem otvor do potrubí na stadionu, ale zrada. Voda tímto otvorem stále vytékala, takže nebyl možno přivařit odbočku pro stadion. „Zmobilizoval“ jsem hasiče – pardon- tehdy požárníky, tedy „stréca“ Tondy Smejkal, který byl sokolníkem v Tyršově sokolovně a strojníkem u hasičů, ať přijede s hasičským čerpadlem a vyčerpá vodu z potrubí. Nikdo z nás, včetně pana Nováka neměl správnou představu, o jaké množství vody se jedná. Vždyť už téměř 20 hodin vytékala voda z potrubí do Hané. Po chvilce čerpání voda z potrubí zmizela. Než se připravil svářeč k přivaření odbočky, voda začala opět z potrubí vytékat, čerpalo se znovu, ale vše se muselo několikrát opakovat. Mezi tím se setmělo, přípojka provedena nebyla a bylo rozhodnuto pokračovat příští den. To se už povedlo, ale pan Novák z toho měl velký problém, neboť to znamenalo, že další den budou kasárna bez vody. V nastalém zmatku zapomněli montéři nainstalovat vodoměr, takže potom několik let, když již byl stadion v plném provozu, ušetřila TJ náklady za vodné.

Nyní se začalo intensivně pracovat na tenisových a volejbalových dvorcích. Někteří členové těchto oddílů si začali uvědomovat, že je zcela reálné dokončit brzy svá

sportoviště. Basketbalisté oznámili, že nemají zájem o venkovní hřiště, že budou usilovat o stavbu menší, jednoduché sport. haly.

Nejvíce se začali činit tenisté v čele s Janem Eliášem. Původní tenisové kurty v parku byly totiž zničeny, neboť městský stavitel František Pištělka nechal hned při zahájení prací na staveništi nového stadionu položit koleje přes tenisové dvorce, aby se po nich vozil kámen z demolovaného železničního mostu v parku, který německá armáda vyhodila do povětří těsně před koncem války v r. 1945. Urovnání ploch na budovaných dvorcích, položení drenážních trubek a rozprostření podkladního makadamu, bylo provedeno již dříve, současně s prováděním těchto prací na fotbalovém hřišti a atletické dráze. Já jsem dále zajišťoval potřebný materiál a koordinoval provádění prací. Na stavbě vysokého oplocení kurtů se hlavně podíleli sokolníci Lojza Steiner a Tonda Smejkal. Pokládání antuky na tenise převážně dělala paní Liba Zedníková, kterou její manžel naučil zacházet s nivelačním strojem.

Na jaře 1959 začali atleti přenášet postupně svoji činnost na nový, nedokončený stadion. Trenovalo se nadále na sokolském hřišti, ale atletická utkání byla pořádána na nové, 400 metrové dráze. Fotbalisté se stěhováním na nový stadion příliš nespěchali, přesto první zápas v kopané se konal 17.8.1958. Bylo to přátelské utkání s SK Bosonohy. Tenisté začali obnovovat nuceně přerušenu činnost a hrát na nových dvorcích začali v r. 1960. Volejbalisté zde začali hrát v r. 1961.

Žádné slavnostní zahájení činnosti na novém stadionu se nekonalo, neboť stadion byl stále nedokončený a pokračovalo se v potřebných pracích, dle finančních možností MěNV. Peníze většinou nebyly, činnost na nedokončeném stadionu však byla bohatá. Plně zde trenovali a pořádali svá mistrovská a přátelská utkání atleti, fotbalisté, odbíjenkáři, tenisté, takže stále bylo nutno řešit problémy se šatnami pro hostující družstva, neboť šaten bylo málo. Při těchto potížích jsme ještě stačili vyhradit dvě místnosti pro turistickou ubytovnu. Byla vybavena staršími kovovými patrovými postelemi a mohlo zde přespat až 50 osob. Atleti postupně uspořádali mistrovství České republiky starších dorostenců a dorostenek (1970), mistrovství ČSSR mladších dorostenců (1971), Československé sportovní hry v atletice pro jihomoravský kraj (1963), dva mezinárodní atletické mítinky (atleti z NDR 1964, z SSSR 1961) na jednom z nich překonal Ludvík Daněk evropský rekord v hodu diskem výkonem 62,45 v r. 1964, Velké ceny města Vyškova ve skoku vysokém se zde konaly od r. 1961. V r. 1960 uspořádal OVČSTV Vyškov na nedokončeném stadionu Okresní Spartakiádu. Jednou o prázdninách (asi v r. 1961) se přijel podívat za kamarády do Vyškova bývalý člen našeho atletického oddílu, překážkář Milan Hon, který studoval v Praze architekturu. Postěžoval jsem si mu, že pořádáme na stadionu různé větší akce a nemáme tribunu ani rozhlasovou kabinu, že bych chtěl postavit na opěrných zdech ochozů malou tribunku, jestli by nenakreslil náčrt takové malé tribuny, že by to pak Lojza (tím byl myšlen sokolník Alois Steiner) posvařoval z trubek. Milan slíbil a odjel do Prahy. Asi za dva týdny mi pošta doručila dopis, který obsahoval návrh na „Tribunu lidu“ - tak to Milan nazval. Asi za 8 týdnů byla postavena malá tribuna, dle autora Lojzy pouze takové provizorium, které vydrží 5 možná 10 let. Tak to aspon říkal autor stavby tribunky, všeměl Lojza. Steiner. Jednu plechovou střechu už prožral rez, takže je na ní druhý vlnitý plech, ale hliníkový.

Funkcionáři a hráči oddílu košíkové v čele s Jardou Gottwaldem začali se stavbou velké tělocvičny, které začali říkat sportovní hala. Původní úmysl byl velkorysý a skutečně se mělo jednat o halu. První návrh vypracoval bývalý atlet a basketbalista Aleš Šinogl. Navrhl ocelovou konstrukci haly o šířce 25 m, předem projednal v mostárně Lískovec její zhotovení, ale realizovat ji nebylo možné, neboť Jardovi Gottwaldovi se nepodařilo zajistit dostatek finančních prostředků. Proto sáhli k nouzovému řešení, které zaštil ONV Vyškov, to je, že to bude stavba svépomocná v akci Z. Kterási obec nevyčerpala přidělené peníze a tak bylo řečeno na ONV Jardovi Gottwaldovi v říjnu, že má ihned k dispozici na nákup stavebního materiálu Kčs 200 000, ovšem za podmínky, že tato částka bude vyčerpána do konce roku a v příštím roce že by bylo možné začít budovat brigádnicky základy. Bráno dnešním pohledem by věc byla velmi jednoduchá. Nakoupit do dvou měsíců materiál na stavbu za 200.000. Ovšem za bolševika bylo vše jiné. Téměř na všechny druhy stavebních materiálů bylo nutné mít „bumášku“, to znamená plánovat a požadovat rok předem, aby byla šance materiál koupit. Tehdy přišla za mnou jakási delegace členů výboru oddílu košíkové se žádostí, abych se zapojil do jejich úsilí a pomohl při realizaci stavby haly. Zásadně jsem odmítnul, neboť již jsem byl rád, že stadion je v provozu a netíží mně starosti o jeho dokončení. Marně jsem se bránil, nakonec mně přesvědčili a pustil jsem se s nimi opět do nové svépomocné akce Z. Jarda Gottwald zajistil ve Stavokonstrukcích zhotovení girlandových vazníků o rozponu 18 m (větší rozpon nebyl možný), společnými silami se podařilo přidělenou částku do konce roku vyčerpat. O stavbě haly bych mohl informovat snad někdy příště.

Z uvedeného vyplývá, že stadion byl způsobilý k tomu, aby na něm mohly být uspořádány atletické soutěže i celostátního významu. Tím byla splněna – ba překročena – podmínka, vybudovat na území okresu regulérní 400 m atletickou dráhu – tak to vyžadovaly směrnice a pokyny pro speciální svépomocnou akci M, ve které bylo s budováním lehkootletického stadionu započato. Jiná je však situace dnes. Běžecká dráha a atletické sektory jsou devastovány do té míry, že není možné uspořádat na vyškovském stadionu nějakou atletickou soutěž. Dokonce i Velkou cenu města Vyškova ve skoku vysokém pořádně v provizorních podmínkách na improvizovaném výškařském sektoru na sokolském hřišti. O start na soutěži pořádané za uvedených podmínek, nemají reprezentanti ČR a přední naši výškaři zájem. Podaří se zastupitelům města zajistit potřebné finanční prostředky na provedení rekonstrukce atletické dráhy – pochopitelně s umělohmotným povrchem – a všech atletických sektorů, aby bylo možno opět pořádat ve Vyškově regulérní, hodnotné atletické soutěže? Dle mých informací je zadáno vypracování projektové dokumentace na rekonstrukci stadionu. Je tedy naděje i na realizování potřebných prací.

Jaromír Kremlička